

LUCAS

EN DE SCHADUW VAN

NELIS

IN INDIA

MARTIN KRUIJNIGER

51

Inhoud

Voorwoord	2
Proloog	3
1. het Voorwerp dat Niet Had Mogen Bestaan.....	6
2. de Man die Zij Niet Kende	10
3. de Schaduwen in het Groen	16
4. de Tempel in de Wortels	21
5. de Kring van Vlammen	28
6. de Jacht door de Onderstad	33
7. het Hart onder hun Voeten	40
8. Daar waar de Aarde Ademt.....	48
9. Waar de Aarde Beslist	54
10. de Laatste Trilling	61
Nawoord.....	66

© Copyright 2025 door Martin Kruiniger – Alle rechten voorbehouden.

Het is niet toegestaan om enig deel van dit document te reproduceren, te dupliceren of door te geven, noch in elektronische vorm, noch in gedrukte vorm. Het opnemen van deze publicatie is streng verboden.

Voorwoord

Geschiedenis begint nooit met een groot moment.

Meestal begint het met iets kleins.

Een voorwerp dat te lang vergeten is.

Een deur die iets te zacht kraakt.

Een verhaal dat ergens onder de grond wacht tot iemand het eindelijk durft op te tillen.

Lucas en Josefiën hebben nooit gevraagd om tijdreizen, gevaar of geheimen die zich onder de oppervlakte verschuilen. Toch blijven ze er steeds weer middenin vallen. Niet omdat ze helden willen zijn, maar omdat sommige ontdekkingen nu eenmaal mensen kiezen in plaats van andersom.

Dit boek neemt je mee naar plekken waarvan je misschien dacht dat ze niet bestonden. Naar een stukje verleden dat nooit bedoeld was om terug te keren. En naar een ontmoeting die voor Lucas en Josefiën meer betekent dan ze ooit hadden kunnen vermoeden.

Dus adem rustig in, sla de bladzijde om.

De geschiedenis wacht niet.

Maar vandaag...

wacht ze even op jou.

Proloog

De man rende alsof de jungle hem zelf wilde opslokken.

Zijn voeten sloegen slordige afdrukken in de natte grond terwijl de bomen boven hem kraakten onder hun eigen gewicht. Een zwerm vogels vloog krijsend weg in de nacht. De lucht rook naar rook en aarde, alsof er dieper in het woud iets knetterde wat eeuwen had geslapen.

Hij keek niet om.

Hij durfde niet om te kijken.

In zijn rechterhand klemde hij een klein metalen kettinkje. De drie symbolen erop glansden in het maanlicht als oude littekens. Alsof het ding leefde. Alsof het voelde dat het teruggebracht werd naar de plek waar het ooit was gesmeed.

Achter hem klonken stemmen.

Lage, ritmische stemmen, steeds luider, steeds dichterbij.

Hij struikelde bijna over een wortel maar herpakte zich.

De grond trilde kort, als een waarschuwing.

Een diepe dreun steeg op uit het binnenste van de aarde.

Ze waren al begonnen.

Het ritueel.

Het ontwaken.

Het Hart.

Hij rende verder tot hij de rand van een kloof bereikte. Het gesteente was open gespleten door vuur of tijd; niemand wist het zeker. Diep onder hem pulste rood licht als een hartslag. De hitte sloeg in korte golven omhoog, alsof de aarde zelf ademde.

Hij moest verder.

Hij moest het kettinkje verbergen.

Hij moest voorkomen dat iemand het ooit zou vinden.

Maar hij was niet de enige die de weg kende.

Een hand greep hem plots aan zijn kraag en rukte hem achteruit.

Het kettinkje gleed bijna uit zijn hand.

Hij rolde op zijn zij, hijgend, zwetend.

Voor hem stond een man in donkere gewaden. Zijn ogen waren geel in het zwakke licht van de kloof.

“Het Hart zal openen,” zei hij zacht, alsof hij een gebed uitsprak.

De man met het kettinkje ademde zwaar.

“Niet zolang ik leef,” fluisterde hij.

Hij probeerde langs hem heen te breken, wilde het kettinkje vernietigen door het in de kloof te werpen. Maar nog voor hij kon springen, grepen twee handen hem vast. Sterke handen. Onverbiddelijke handen.

Hij werd de schaduw in gesleurd.

Zijn schreeuw loste op in het ruisen van de bomen.

Het kettinkje viel uit zijn greep, ketste tegen een steen en rolde weg de duisternis in.

Het bleef liggen tussen het mos, koud, zwaar, alsof het sliep.

Er volgde nog één dreun, dieper dan alle anderen.

Toen werd het stil.

De cultisten trokken zich terug, als spoken die oplosten in het woud.

Het kettinkje bleef liggen.

Wachtend.

Decennia lang.

Tot het in **1958** per toeval werd opgegraven.

Tot het zijn weg vond naar een kist.

En tot het in **2026** werd aangeraakt door een jongen met een beschadigd gouden zakhorloge.

Een jongen die later zou ontdekken
dat sommige dingen niet alleen gevonden worden...
maar jou ook kunnen vinden.*

1. het Voorwerp dat Niet Had Mogen Bestaan

De regen tikte zacht tegen de hoge ramen van het kleine museum aan de rand van Delft. Niet genoeg om nat te worden, wel genoeg om de lucht zwaar te maken. Lucas liep met zijn handen in zijn jaszakken achter Josefien aan door de glazen deur. Chase stoof meteen naar binnen, snuffelend alsof hij iets zocht. Spot zat op Josefien haar schouder, zijn neusje trillend alsof de lucht anders rook dan normaal.

Binnen hing een stille spanning die Lucas niet goed kon plaatsen. Het rook naar oude boeken, stof en spullen die veel langer hadden bestaan dan iedereen die hier rondliep. De zaal was klein en schemerig verlicht, precies zoals Lucas het prettig vond. Historische vitrines stonden in een rij, elk met een bordje dat een jaar noemde, soms een naam, soms alleen een vondst.

Josefien bleef halverwege staan.

“Er klopt hier iets niet,” fluisterde ze.

Lucas keek haar aan. “Visioen?”

“Niet echt. Meer alsof de lucht zwaar is. Alsof hier iets wacht.”

Chase gaf een lage grom. Spot dook meteen onder Josefien haar haar. Het was geen gewone onrust. Het was de manier waarop Chase ademde, rustig maar alert, alsof hij wist dat dit geen gewone tentoonstelling was.

Een conservator kwam naar hen toe. Een oudere man, vriendelijke ogen, haastige pas, alsof hij blij was dat er jongeren geïnteresseerd waren in geschiedenis.

“Jullie kwamen voor de nieuwe vondst, neem ik aan,” zei hij.

Lucas knikte.

“De opgraving uit 1958.”

De man glimlachte trots. “Die ja. Zoiets vind je maar eens in de eeuw. Niemand weet hoe het in die kist is terechtgekomen. Misschien hadden jullie geluk. We hebben hem net geopend.”

Hij gebaarde naar een vitrine die nog bedekt was met een zwart fluwelen doek.

Chase liep er direct naartoe, snuffelend. Spot piepte zacht.

“Wat zit eronder?” vroeg Josefien.

De man legde een hand op het doek. “Een klein voorwerp. Metaal. Verbrand of zwartgeblakerd. De symbolen zijn nog niet geïdentificeerd. Het groeide uit de kist alsof het er nooit echt in thuishoorde.”

Hij trok het doek langzaam weg.

In de vitrine lag het kettinkje uit de proloog.

Zwart. Zwaar. Doffe glans.

Drie symbolen die net genoeg licht vingen om te lijken alsof ze dieper zaten dan de rest van het metaal.

Lucas voelde iets langs zijn rug glijden. Geen kou. Geen warmte. Iets anders.

Josefien ademde diep in. Haar vingers trilden.

“Lucas... dit is niet zomaar iets. Dit voelt verkeerd. Alsof het iets weet.”

“Kan je iets zien?” vroeg hij.

Ze schudde haar hoofd. “Niet zonder het aan te raken. En ik weet niet of dat verstandig is.”

Chase duwde zijn snuit tegen de vitrine en trok toen zijn hoofd terug, alsof het glas te warm was.
Spot piepte onrustig.

De conservator keek verbaasd. “Honden reageren hier allemaal zo op,” zei hij zacht. “Alsof ze het ruiken.”

Lucas boog zich naar voren.

De symbolen trokken zijn blik vast alsof ze hem riepen.

Hij wist dat hij het niet moest doen.

Hij wist dat dit nooit zomaar een vondst kon zijn.

Hij wist dat zijn horloge ergens diep in zijn zak zweeg, maar nooit zonder reden stil bleef.

Toch stak hij zijn hand uit.

“Lucas,” zei Josefiën. Het klonk als een waarschuwing, maar ook als iets anders. Iets dat ze zelf niet kon plaatsen.

Hij legde twee vingers op het metaal.

Zijn hoofd sloeg achterover alsof een golf warmte door hem heen trok.
Het museum verdween voor een kort, scherp moment. In de flits zag hij:

Hitte.

Jungle.

Vuur.

Een man die rende.

Een kloof die openbrak als een rood gloeiend hart.

En toen stond hij weer recht.

Josefiën pakte zijn arm.

“Wat zag je?”

Hij kon geen woorden vinden.

Het enige wat hij kon horen was het geluid dat zijn wereld altijd veranderde.

Een tik.

Toen nog een.

En nog een.

Het beschadigde gouden zakhorloge in zijn jaszak begon langzaam te tikken.

Lucas voelde het.
Diep.
Onvermijdelijk.
Alsof de tijd naar hem reikte.

“Josefien,” fluisterde hij. “Het begint weer.”

De lucht boven hen werd zwaar.
Chase blafte naar iets wat nog niet zichtbaar was.
Spot kroop trillend onder Josefien haar haar.

Het tikken werd sneller.
De lucht werd grijs.
De randen van de wereld trokken samen alsof iemand het licht dichtkneep.

Josefien pakte zijn hand.
“Lucas. Waar gaan we heen?”

Ze hadden geen tijd om te antwoorden.

Het horloge tikte als een hart dat geen keuze meer toestond.

De grijze wolk sloot zich om hen heen.

Flits.

2. de Man die Zij Niet Kende

De hitte sloeg als een muur tegen Lucas aan. Hij kneep zijn ogen dicht toen de grijze wolk oploste en zijn schoenen wegzakten in zachte, vochtige aarde. De lucht rook naar natte bladeren, hars, rook, bloesem en iets ijzerachtigs dat hij niet meteen kon plaatsen. Insecten zoemden dichtbij zijn oren. Ver weg klonk een lage trommel, alsof iemand diep onder de grond op een huid strakgespannen over een vat sloeg.

Josefien greep zijn hand steviger vast.

“Waar zijn we,” fluisterde ze, maar het klonk meer als een ademstoot dan als een vraag.

Chase stond direct in alerte houding. Zijn poten gespreid, zijn neus laag. Spot trilde op Josefien haar schouder en kroop toen meteen onder haar haar, alsof de jungle hem een waarschuwing had gefluisterd.

Lucas maakte een paar stappen naar voren en voelde hoe de lucht dikker werd. Warmte kroop langs zijn nek. Alles was groen, levend en voortdurend in beweging. Planten wiegden zonder wind, bladeren trilden door iets wat hij niet zag, en de kruidengeur brandde in zijn longen.

“India,” zei Lucas zacht. Hij wist het zonder te weten hoe. Alsof de hitte het hem influisterde. “We zijn ergens diep in India.”

Josefien keek om zich heen. Ze leek kleiner, jonger, overweldigd door zoveel natuur die zo groot was.

“Het voelt... zwaar,” fluisterde ze. “Alsof alles hier een geheim bewaakt.”

Chase gromde. Heel laag. Diep.

Niet uit angst, maar uit herkenning.

En toen hoorde Lucas iets achter hen.

Geen dier.

Geen wind.

Een voetstap.

Zacht, maar doelbewust.

Josefien draaide zich met een ruk om en Lucas volgde haar blik.

Tussen twee lianen verscheen een silhouet.

Eerst vaag.

Toen scherper.

Alsof de jungle hem naar voren duwde.

Een man stapte uit het groen.

Een verlichte strook zon raakte zijn gezicht.

Licht zweet lag op zijn slapen.

Zijn kleding was stoffig en zonverbleekt.

Aan zijn riem hing een leren veldboek.

Zijn ogen waren diepgroen.

Lucas' hart sloeg over.

“Opa,” fluisterde hij. Het was geen gedachte. Het was een herinnering, een echo uit 1948 die tot leven kwam.

De man glimlachte.

Een kleine, warm-menselijke glimlach.

“Lucas,” zei hij. “Je bent gegroeid.”

Josefien verstijfde. Ze keek van de man naar Lucas en weer terug.

“Wie... is dat?”

Nelis stapte nog één keer dichterbij, de zon glijdend over zijn schouders als een mantel van warmte.

“Josefien,” zei hij zacht.

Haar naam.

Uit een mond die ze nooit bewust had gehoord.

Maar die klank.

Die warmte.

Dat ritme.

Ze kende het.

Haar hand vloog naar haar mond.

Haar ogen vulden zich meteen met tranen die ze niet had verwacht.

Hij keek haar aan zoals iemand kijkt die haar al kende voordat zij geboren was.

“Je herkent me niet,” zei hij vriendelijk. “Dat begrijp ik.

Josefien slikte. Eén keer. Nog eens.

“Ik... ik heb alleen foto's,” fluisterde ze. “En verhalen. Van mama. Van opa Nelis... maar dan als... ja. Als verleden.”

De man knielde langzaam voor haar, zodat hij haar in de ogen kon kijken.

“Ik ben niet verleden,” zei hij zacht. “Niet voor jou.”

Josefien ademde schokkerig in.

Spot kroop voorzichtig weer naar buiten en tikte met zijn neusje tegen Nelis zijn schouder, alsof hij hem herkende uit iets dat geen tijd kende.

Chase ging zitten en legde zijn kop schuin, alsof dit voor hem vanzelfsprekend was.

Josefien zette een stap naar voren.

Nog één.

Toen stond ze voor hem.

Ze hief haar hand en legde die voorzichtig op zijn borst, alsof ze bang was dat hij zou verdwijnen als ze te hard drukte.

“Bent u echt... mijn opa?” vroeg ze met een stem die brak op het laatste woord.

“Ja,” zei Nelis. Hij legde zijn hand over de hare. “En ik ben trots op je.”

Josefien snakte naar adem.

Het was alsof alles in haar losbrak.

Het verdriet om een grootouder die ze nooit had leren kennen.

Het gemis dat ze als kind nooit had begrepen.
De leegte die ze altijd had gevoeld en nooit had kunnen benoemen.

Ze sprong naar voren en sloeg haar armen om hem heen.

Nelis sloeg zijn armen om haar heen, stevig maar zacht, alsof hij dit al jaren had willen doen.

Hij drukte zijn wang tegen haar slaap.

“Je bent sterk,” fluisterde hij. “Sterker dan je denkt. En ik ben blij dat ik je eindelijk zo kan zien.”

Josefien snikte. Niet luid, maar diep, alsof haar hart zelf snakte naar dit moment.

Lucas keek naar hen.

En voor het eerst voelde hij iets dat hij nooit eerder had gevoeld.

Blijdschap voor zijn zus.

Maar ook een kleine pijn vanbinnen, omdat hij wist dat zij nu een ervaring had die zelfs hij nooit zo intens had gehad.

Nelis stond langzaam op, maar hij hield Josefien's hand nog vast.
Alsof hij bang was dat ze weg zou glijden als hij losliet.

“Jullie zijn hier niet voor niets,” zei hij.

Lucas keek hem aan.

“Weten we. Maar... waarom dan?”

Nelis wees naar de jungle.

Een plek waar de bomen donkerder leken.

Alsof er geen zonlicht doorheen kwam.

“Daar,” zei hij. “Daar gebeurt iets wat nooit had mogen ontwaken. En jij hebt het voorwerp aangeraakt dat het opnieuw in beweging brengt.”

Lucas haalde het zwartgeblakerde kettinkje uit zijn zak.

De symbolen glansden in het zwakke licht.

Nelis keek ernaar met iets dat bijna respect was.
Maar ook angst.

“Het Hart,” fluisterde hij. “Het Hart van de Aarde.”

Josefien kneep zijn hand.
“Wat betekent dat?”

Nelis keek naar haar alsof de woorden zwaar waren.
“Dat de aarde zelf een wond heeft. En dat die begint te kloppen.”

In de verte klonken de trommels harder.
De grond leek te trillen.
Een diepe dreun steeg op, alsof de aarde een ademhaling inhield.

Chase begon te blaffen.
Spot kroop in Josefien's halsvel, trillend.

Nelis ademde scherp in.
“Ze komen,” zei hij. “We hebben weinig tijd.”

“Wie?” vroeg Lucas.

Nelis keek naar de schaduwen.

“De Bewakers.”

Lucas slikte.
“Bewaken ze ons?”

Nelis schudde zijn hoofd.

“Nee,” zei hij zacht. “Ze bewaken wat er onder ons ligt. En nu denken ze dat jij het wilt openen.”

Josefien deed een stap achteruit, nog steeds dicht bij hem.
“Maar Lucas wil niets openen,” zei ze fel.

“Dat weten wij,” zei Nelis. “Maar zij geloven dat het niet uitmaakt wat jij wilt. Alleen wat jouw komst betekent.”

De jungle hield even zijn adem in.

Toen kwam het geluid.

Zacht. Maar helder.

Meerdere voetstappen.

Ritmisch.

Bepaalde.

Nelis keek naar Lucas en Josefien met een blik die geen discussie toeliet.

“We moeten gaan,” zei hij.

En zo begon hun tocht.

Naar een plek die geen enkele kaart droeg.

Naar een ritueel dat nooit voltooid had mogen worden.

3. de Schaduwen in het Groen

De jungle slokte hen op alsof ze door een levend wezen liepen. De lucht hing zwaar om hen heen, warm en drukkend, alsof het woud hen wilde testen voordat het hen zou toelaten tot zijn geheimen. De bladeren boven hen vormden een dak dat het zonlicht filterde tot groengele strepen op de grond. Alles rook naar vocht, aarde, hars en iets ouds dat Lucas niet meteen kon thuisbrengen.

Chase liep voorop, zijn neus laag, zijn poten breed geplaatst. Hij bewoog niet alsof hij wandelde, maar alsof hij een pad volgde dat alleen hij kon ruiken. Af en toe bleef hij stilstaan, keek naar rechts of links, snuffelde diep en bewoog dan weer verder. Lucas merkte dat hij steeds vaker naar Chase keek om te zien of het veilig was.

Spot zat hoog op Josefien haar schouder. Zijn pootjes klemden zacht tegen haar kraag. Normaal bewoog hij onrustig als hij bang was, maar nu leek hij elke trilling te voelen die de grond afgaf. Zijn snorharen bewogen mee op een manier die Lucas nog nooit had gezien.

Nelis liep net voor hen. Zijn stappen waren precies, doelbewust, alsof hij het ritme van het bos kende. Hij keek vaak achterom, niet omdat hij bang was, maar omdat hij zich verantwoordelijk voelde voor hen. Het was een vanzelfsprekende beschermende blik, iets dat Lucas raakte op een onverwachte manier.

Josefien bleef dicht bij hem. Niet uit angst, maar uit iets wat veel dieper lag. Haar opa. Haar echte opa. Levend. Hier. Een man die ze alleen ooit had gezien op vergeelde foto's die altijd iets te ver weg leken. Nu liep hij naast haar, warm, aanwezig, aandachtig.

“Hoe lang bent u hier al?” vroeg Josefien zacht.

Nelis glimlachte. “Lang genoeg om te weten welk geluid hoort bij de wind en welk bij gevaar. Maar kort genoeg om nog niet alles te begrijpen wat dit woud verbergt.”

“En dat ritme,” zei Lucas. “Die trommels. Wat is dat?”

“Dat,” zei Nelis, “is het ritueel.”

Josefien huiverde. “Ze zijn al begonnen.”

Nelis knikte. “Al dagen. Misschien weken. De Bewakers leven niet zoals wij. Ze voelen aarde, warmte, trillingen. Ze weten dat jullie hier zijn. En vooral dat Lucas het kettinkje draagt.”

Lucas’ vingers gingen automatisch naar zijn zak. Het metaal voelde warm. Niet als zonwarmte. Meer als ademwarmte. Alsof het vanbinnen pulseerde.

“Waarom willen ze het?” vroeg hij.

“Niet om te gebruiken,” zei Nelis. “Maar om te voorkomen dat iemand anders het gebruikt.”

Josefien fronste. “Maar waarom zijn ze dan zo vijandig? Wij willen niets openmaken.”

“Dat is het probleem,” zei Nelis. “Ze geloven niet in intentie. Alleen in aanwezigheid. In het verleden openden mensen dingen die nooit aangeraakt hadden mogen worden. Elke generatie bracht meer schade aan dan de vorige. Dus besloten de Bewakers dat niemand meer mocht kiezen. Alleen zij.”

Lucas voelde zijn keel strak worden.

“Dan moeten we gewoon uitleggen dat we willen helpen.”

Nelis stopte. De stilte viel zwaar tussen de bomen.

“Lucas,” zei hij. “De Bewakers praten niet. Ze luisteren niet. Zij beschermen door te vernietigen. Als ze denken dat jij de sleutel bent, dan zien ze jou als het gevaar dat moet verdwijnen.”

Chase gromde op dat moment kort en scherp. Een waarschuwing. Spot piepte hoog, angstig.

“Ze zijn dichtbij,” fluisterde Josefien.

Nelis knikte en wees naar een smalle helling die bijna onzichtbaar leek door de begroeiing.

“Daarheen,” zei hij. “We moeten lager. De wortels daar vormen een natuurlijke bescherming.”

Ze kropen onder de wirwar van lianen door en stapten in een smallere passage. De grond werd zachter, bijna modderig. Het rook naar oud water en rottende bladeren.

Lucas keek achterom.

Een schaduw bewoog tussen de bomen.

Eerst dacht hij dat het een dier was.

Maar het was te groot.

Te doelbewust.

Josefien zag het ook. “Ze zijn met meer,” fluisterde ze. “Veel meer.”

“Hoe weet je dat?” vroeg Lucas.

“Spot,” zei ze. “Hij beweegt altijd mee met trillingen, maar nu blijft hij stil. Dat betekent dat de grond op meerdere plekken tegelijk trilt.”

Chase begon te blaffen, kort en fel.

Niet naar de schaduw.

Maar naar de grond.

Nelis draaide zich plots om. Zijn ogen werden groot.

“Vooruit,” zei hij. “We moeten nu gaan.”

“Wat is er?” vroeg Lucas.

“Ze komen uit twee richtingen.”

De trommels klonken harder.
Het ritme versnelde.
De grond trilde echt.

Lucas voelde zijn hart in zijn keel kloppen.
Niet alleen van angst.
Ook van adrenaline.
Van het besef dat ze midden in iets stonden waar niemand ooit op
voorbereid kon zijn.

Plots verscheen er een figuur tussen de bomen aan hun rechterkant.

Een lange man.
Duisternis om zijn gezicht.
Armen beschilderd met rode patronen die leken op bloed.
Hij droeg geen wapen, maar zijn aanwezigheid alleen was al genoeg om
Lucas' adem te blokkeren.

Hij zette een stap naar voren.
En nog een.
Zijn ogen glansden als natte stenen in het zwakke licht.

Josefien greep Lucas' arm.
“Dat is er één,” fluisterde ze.

“Eén van wat?” vroeg Lucas, hoewel hij het antwoord al wist.

Nelis antwoordde niet.
Hij zette zich schrap.
Zijn lichaam tussen de kinderen en de onbekende figuur.

Toen, uit de linkerflank, doemde er nóg één op.
En een derde, iets verder weg.

Zes in totaal, verspreid als een halve cirkel.

“De Bewakers van het Bloed van de Aarde,” zei Nelis eindelijk.
Zijn stem was kalm.
Maar Lucas hoorde de spanning eronder.

Josefien voelde Spot trillen onder haar haar.
Chase maakte zich breed, borst vooruit, staart laag.

Lucas klemde zijn hand om het kettinkje.

Alsof het ding antwoord gaf, voelde hij het zacht pulseren.

De Bewakers zetten een gelijke stap naar voren.
Hun voeten raakten de grond precies tegelijk.
De trommels stopten ineens.

Een stilte volgde die zo diep was dat Lucas zijn eigen hartslag hoorde.

Nelis ademde scherp in.

“Ren,” fluisterde hij. “Nu.”

En de jungle brak los.

4. de Tempel in de Wortels

Lucas rende zonder achterom te kijken.

Takjes sloegen tegen zijn benen, bladeren schramden langs zijn armen. De lucht werd warmer, zwaarder, alsof elk hijgen er nog een laag bovenop legde. Achter hem hoorde hij het ritmische stampen van voeten. Niet chaotisch, maar precies. De Bewakers renden alsof dit hun woud was en zij de indringers waren die niet mochten ontsnappen.

Chase stooft vooruit, keek om en blafte kort, alsof hij zei waar Lucas heen moest. Josefen holde naast hem, haar hand om de stof van zijn mouw geklemd. Spot drukte zich vast in haar kraag, zijn kleine lijfje trillend.

Nelis rende iets schuin achter hen, zijn adem zwaar maar gecontroleerd. Ook hij keek niet om. Dat had geen zin. Hij kende dat soort achtervolgingen. Het gevaar zat niet in wat je zag, maar in wat je niet zag.

“Links,” riep hij.

Chase was al naar links gesprongen, dwars door een dichte muur van varens. Lucas volgde hem en voelde hoe de aarde onder zijn voeten veranderde. Minder wortels, meer losse stenen. De grond liep af. Ze gingen lager. Dieper het woud in.

“Hoe ver nog?” hijgde Josefen.

“Tot het woud stopt,” riep Nelis. “En de steen begint.”

Lucas snapte niet wat hij bedoelde, tot hij het voelde. De zachte, sponsige aarde onder zijn schoenen veranderde in iets harder. Iets dat niet groeide, maar lag. Rots. Steengruis. Een oude laag die hier al lag voordat de eerste boom boven zijn hoofd was gegroeid.

Voor hen doemde iets op tussen de wortels van een gigantische boom. De stam was zo dik dat er wel vier mensen voor nodig zouden zijn om hem te omarmen. Uit de flank van de heuvel waar de boom op groeide, stak een donker gat. Geen natuurlijke spelonk, maar een ingang. Randen van steen,

ooit recht gehakt, nu half overwoekerd door wortels die als dikke slangen naar beneden hingen.

“Daar in,” zei Nelis. Hij bleef geen moment twijfelend staan. “Snel.”

Lucas aarzelde. “Maar als zij ook naar binnen komen...”

“Dan hebben wij tenminste muren om ze tegen te houden,” zei Nelis.

“Hier buiten hebben zij het woud. Binnen hebben wij kans om ze voor te zijn.”

Chase dook het gat in, alsof hij precies wist waar hij moest zijn. Josefiën volgde, met Spot als trillende vlek op haar schouder. Lucas schoot erachteraan. De lucht werd meteen koeler. De geluiden van de jungle werden gedempt, alsof iemand een deur achter hen dichttrok. Alleen de trommels echoden zwak na, ergens ver weg.

Het pad liep schuin naar beneden. De wanden waren van steen, glad op sommige plekken, ruw op andere. De wortels van de boom groeiden dwars door het plafond heen, kronkelend als versteende golven die nog niet helemaal wilden kiezen of ze boom of steen waren.

“Wat is dit?” vroeg Lucas ademloos.

“Een worteltempel,” zei Nelis. Zijn stem klonk hol in de gang. “Ouder dan de meeste mensen durven te geloven. Gemaakt op een plek waar de aarde al eens open is geweest.”

“Je bedoelt... de kloof?” vroeg Josefiën zacht.

“Een van de openingen naar het Hart,” zei Nelis. “Niet de enige.”

Chase stopte ineens. Zijn poten schoven over de grond. Hij gromde naar voren, niet naar het donker, maar naar de lege lucht. Lucas trok automatisch aan Josefiën haar arm.

“Blijf staan,” zei hij. “Er is hier iets.”

Nelis knielde naast Chase en legde zijn hand plat op de grond. Hij bewoog hem langzaam vooruit, alsof hij de temperatuur mat. Zijn vingers stopten op een grens die Lucas niet kon zien.

“Hier,” zei hij. “Dit is geen gewone vloer. Het is een mechaniek.”

“Een val?” vroeg Lucas.

“Waarschijnlijk,” antwoordde Nelis. “Deze tempels zijn gebouwd door mensen die geen bezoek wilden. Ze gebruikten zwaartekracht, waterdruk, tegengewichten. Dingen die nog werken lang nadat iedereen die hier leefde verdwenen is.”

Josefien slikte. “Dus als we een verkeerde stap zetten...”

“Dan werkt het nog steeds,” zei Nelis.

Hij stond op en keek naar het plafond. De wortels liepen in bundels langs de stenen balken. Sommige waren dun, andere zo dik als een arm. Op één plek boven de vloer waar Chase naar gromde, waren de wortels donkerder, bijna verkleurd.

“Daarboven hangt een deel van het plafond dat kan zakken,” zei Nelis.

“Of draaien. Het maakt niet uit wat het doet. Als wij erop gaan staan zonder het mechaniek te begrijpen, eindigen we onder stenen.”

“Hoe kom je hier dan langs?” vroeg Lucas.

“Door niet te vertrouwen op wat je ziet,” zei Nelis. “Maar op wat je voelt.”

Hij trok zijn veldboek los van zijn riem, sloeg een pagina open en scheurde er een kleine strook van af. Hij rolde het papier op tot een dun buisje en legde het voorzichtig op een onopvallend stukje vloer, net voorbij de plek waar Chase was gestopt.

Niets gebeurde.

“Oké,” zei hij. “Nog een.”

Hij legde een tweede strook iets verder.
Weer niets.

De derde strook legde hij net iets naar links, dichterbij het midden.

Een zacht, bijna onhoorbaar klikje.

Chase sprong achteruit. Spot piepte.

De strook papier zakte een fractie naar beneden en bleef toen liggen.

“Daar,” zei Nelis. “Dat is het triggerpunt. Raak dat aan met je volle gewicht en het mechaniek komt in beweging.”

Josefien keek naar het plafond.

“Hoe weet u dat?”

“Ervaring,” zei hij kort. “En gevallen waar ik liever niet meer aan denk.”

Lucas keek naar de vloer.

“Dus we moeten eromheen?”

“Of eroverheen,” zei Nelis. Hij wees naar de wortels langs de wand. “Die houden dit plafond waarschijnlijk al eeuwen op zijn plek. Als we snel genoeg zijn, kunnen we langs de zijkant, voeten op het steen, handen aan de wortels.”

“En als ze het niet houden?” vroeg Josefien.

Nelis keek haar aan.

“Dan vallen we,” zei hij. “Maar als we hier blijven staan, vinden de Bewakers ons binnen een paar minuten. Dan vallen we ook. Alleen anders.”

Lucas voelde hoe zijn hart bonkte. Hij keek naar Josefien, naar Chase, naar Spot. Hij dacht aan Delft, aan zijn ouders, aan de gewone geluiden van de stad. Het voelde lichtjaren ver weg.

“Ik ga eerst,” zei hij. “Dan zie ik waar ik mijn voeten moet neerzetten.”

Nelis wilde iets zeggen, maar hield zich in. Er was een moment waarin de wereld leek te wachten op zijn reactie. Toen knikte hij.

“Goed,” zei hij. “Maar je doet precies wat ik zeg. Niet stoer doen. Niet gokken.”

Lucas knikte. Hij ging met zijn rug tegen de muur staan, pakte de dikste wortel met zijn handen vast en zette zijn voet op een smalle richel in het steen. De andere voet schoof hij voorzichtig langs de rand, langs de plek waar de strook papier nog steeds scheef lag.

Zijn armen begonnen na een paar tellen te trillen.

“Dit is zwaarder dan het lijkt,” zei hij.

“Niet naar beneden kijken,” zei Nelis. “Kijk vooruit. Volgende wortel. Volgende richel. Je hoeft maar een paar meter. Dat kun je.”

Chase liep langs de rand mee, zijn poten precies op de smalle rand, alsof hij al honderd keer eerder zo had gelopen. Josefien keek even naar Lucas en wist dat ze geen keuze had. Ze reikte naar de wortel en volgde hem, stap voor stap. Spot klemde zich tegen haar hals.

Halverwege voelde Lucas een korte steek in zijn arm. Zijn hand gleed een fractie. Zijn voet schoot iets naar beneden.

De vloer onder hem gaf mee.

Een klik.

Een krak.

Een zucht vanuit het steen.

“Lucas,” riep Josefien.

Hij greep met al zijn kracht de wortel vast. De vloer onder hem zakte een paar centimeter en bleef toen hangen.

Ergens dieper in de gang schoof iets. Een steenblok kantelde langzaam uit de muur en viel met een dreun naar beneden, een paar meter verderop.

Stof wolkte omhoog.

Nelis' stem klonk scherp.

“Je hebt een secundaire trigger geraakt. Niet bewegen. Adem halen. Rustig. Zoek eerst weer je balans.”

Lucas klemde zijn kaak op elkaar. Hij wilde zijn ogen sluiten, maar hij dwong zichzelf om alleen naar de wand te kijken. Naar de volgende wortel. Naar het volgende veilige punt.

“Je kunt dit,” zei Josefiën zacht achter hem. “Echt. Je hebt al erger meegemaakt.”

Hij dacht aan de sneeuw, aan Delft in andere eeuwen, aan het vuur, aan de klok die tikte. Hij haalde langzaam adem, schoof zijn voet weer omhoog en vond een stevigere richel.

Nog twee stappen.

Nog één.

Dan was hij voorbij de gevaarlijke zone.

Hij haalde het.

Aan de overkant liet hij zich op zijn knieën zakken, adem happend, armen trillend. Chase likte zijn hand alsof hij wilde zeggen dat hij trots was.

Josefiën volgde hem, iets trager, maar net zo vastberaden. Eén keer schoof haar schoen over de rand, maar Spot piepte zo scherp dat ze instinctief haar voet terug trok.

Nelis was als laatste.

Hij bewoog langzaam, zonder te twijfelen, alsof hij een oude trap afliep die hij al uit zijn hoofd kende. Zijn hand streek heel even langs het mechaniek boven het triggerpunt, als een groet aan iets wat hem al vaker had uitgedaagd.

Toen hij veilig bij hen stond, klopte hij Lucas op zijn schouder.
“Goed gedaan,” zei hij. “Je leert snel.”

Lucas wilde iets zeggen, maar zijn keel was te droog.

Verderop in de gang werd het geluid van de trommels weer hoorbaar. De lucht werd kouder. De wortels maakten plaats voor naakte steen. De gangen leken niet langer alleen door mensenhanden te zijn gevormd, maar door iets dat dieper in de aarde werkte.

“Dit is nog maar de buitenrand,” zei Nelis. “Hoe verder we gaan, hoe dichter we bij het Hart komen.”

“En hoe dichter bij het ritueel,” zei Josefen.

Nelis knikte.

Chase richtte zijn kop naar voren, oren gespitst.
Spot hield op met trillen en werd heel stil, alsof hij luisterde naar een geluid dat alleen hij kon horen.

Lucas stond op en keek de tunnel in.
“Wat er ook gebeurt,” zei hij zacht, meer tegen zichzelf dan tegen de anderen, “we laten elkaar niet los.”

Niemand maakte er een grap van.
Niemand lachte het weg.

Ze liepen verder, dieper de tempel in.
Dieper de wereld onder hun voeten in.

Waar de aarde misschien echt een hart had en waar iemand al begonnen was om het weer te laten kloppen.

5. de Kring van Vlammen

De gang mondde uit in een bredere ruimte, minder beklemmend dan de nauwe doorgangen waar ze net doorheen waren gekropen. De lucht was hier droger, warmer, alsof er diep onder de grond een oven brandde. De wortels verdwenen bijna volledig uit de muren. Alleen steen, oud en door de tijd zelf gevormd, omringde hen.

Chase liep iets vooruit, maar niet te ver. Hij keek steeds achterom naar Lucas, alsof hij wilde controleren of iedereen nog samen was. Spot zat niet langer verstopt. Hij zat rechtop op Josefien haar schouder, zijn snorharen trillen op elke nieuwe trilling in de grond.

Nelis ademde diep uit. “We rusten hier,” zei hij. “Maar heel kort. De Bewakers houden geen pauze.”

Lucas liet zich neerzakken tegen een muur. Zijn armen en benen voelden alsof ze kilometers langer waren dan voorheen. Josefien plofte naast hem neer, haar adem nog zwaar van de spanning. Spot klom meteen op haar knie en kroop in de plooi van haar broek. Chase ging liggen maar hield zijn kop omhoog, alert.

De stilte was vreemd.

Niet geruststellend.

Meer als het moment vlak voor onweer.

Lucas keek naar Josefien. Ze zag bleek, maar haar ogen waren helder. Ze had gehuild, dat was te zien, maar ze was sterker teruggekomen. Alsof de ontmoeting met haar opa iets in haar had losgemaakt dat ze nooit eerder had gevoeld.

Nelis zat tegenover hen, zijn armen losjes op zijn knieën. Hij keek niet naar de tunnel waar ze vandaan kwamen, maar naar Lucas. Niet hard, niet streng, maar aandachtig. Alsof hij iets afwoog dat al langer op zijn tong lag.

“Lucas,” zei hij zacht. “Iets houdt mij bezig sinds je hier bent.”

Lucas richtte zich op. “Wat bedoelt u?”

Nelis haalde langzaam een diepe adem. “Ik moet je iets vragen. En ik vraag het voorzichtig, omdat ik weet hoe dingen komen en gaan in jouw reizen.”

Hij keek even naar de grond. Toen weer naar Lucas.

“Heb je mijn dagboek gelezen?”

Lucas keek hem aan. Zijn hart sloeg even sneller. Niet van angst, maar van herkenning. Het voelde alsof hij dit gesprek al kende zonder te weten hoe. Alsof dit moment was voorbestemd.

“Ja,” zei Lucas. Zijn stem klonk zachter dan hij wilde. “Dat heb ik. Meerdere keren.”

Josefien keek hen vragend aan. “Welk dagboek?”

Lucas haalde het kettinkje uit zijn zak, draaide het langzaam tussen zijn vingers en keek naar de stenen vloer. “Opa... bedoelt het dagboek uit... dat andere verhaal.”

Hij slikte. De herinneringen waren helder. Het gevoel dat hij had toen hij voor het eerst de pagina's opende. De stukken over tijd. Over keuzes. Over wachten. Over hem.

Nelis knikte. “Goed,” fluisterde hij. “Ik vroeg het omdat ik dat moment herinner.”

Josefien fronste. “Wat bedoelt u met herinneren?”

“Voor Lucas is het verleden,” zei Nelis. “Maar voor mij ligt mijn toekomst nog open. Dingen die hij al heeft meegemaakt... moet ik nog doen.”

Lucas voelde zijn huid tintelen. Dit moment was precies het soort gesprek waar tijdreizen ingewikkeld

voelde.
Niet technisch.
Maar emotioneel.

“U zei toen... dat sommige dingen pas betekenis krijgen als je ze op het juiste moment leest,” zei Lucas.

Nelis glimlachte, klein maar trots. “En heb je ze toen begrepen?”

Lucas knikte langzaam. “Sommige dingen wel. Andere nog niet.”

“Dat is goed,” zei Nelis. “Sommige antwoorden moeten rijpen. Net als wij.”

Josefien keek van de een naar de ander, en haar ogen vulden zich opnieuw met tranen. Niet van verdriet, maar van verbinding. Ze leunde iets naar voren en raakte de hand van haar opa aan.

“U klinkt alsof u al weet dat u Lucas nog vaker zal zien,” zei ze zacht.

Nelis keek haar aan met een blik die warm, verdrietig en diep was. “Soms ontmoet je mensen op plekken waar de tijd niet meer zo streng is.”

Hij legde zijn hand op de hare.
En Lucas voelde hoe de lucht tussen hen drieën veranderde.
Het werd intiemer.
Helemaal rustig.
Alsof de grond hen even beschermde.

Maar de rust duurde niet lang.

De grond trilde kort.
Een diepe dreun rolde door de ruimte.
Chase sprong overeind en begon te grommen.
Spot drukte zich tegen Josefien haar borst.

“Ze komen dichterbij,” zei Nelis. “We moeten verder.”

Hij stond op, knoopte zijn tas weer vast en gebaarde dat ze achter hem moesten komen.

Toen, zonder waarschuwing, openden twee fakkels in de muur voor hen zich tegelijk in vuur.

Alsof onzichtbare handen ze aanstaken.

Lucas deinsde achteruit.

“Wie doet dat?”

Nelis antwoordde niet.

Zijn gezicht werd strak.

“Zij,” zei hij. “De cultus. De Bewakers. En wat dieper in de tempel wacht. Alles hier kijkt naar ons.”

De vlammen wierpen hun licht op de volgende doorgang.

Geen wortels.

Geen groene tinten.

Alleen steen dat glansde met een rode gloed.

En daar, helemaal aan het einde van de lange hal, klonk een geluid dat Lucas nog nooit eerder had gehoord.

Geen trommel.

Geen stem.

Geen dier.

Iets dat zuchtte.

Diep.

Warm.

Alsof de aarde zelf wakker werd.

“Doorlopen,” zei Nelis zonder om te kijken. “De ceremonie is volledig begonnen.”

Chase gromde.

Spot piepte.

En samen gingen ze verder.
Naar de centrale tempel.
Naar de Bewakers.
Naar het Hart.

6. de Jacht door de Onderstad

De tunnel versmalde zich weer naarmate ze dieper liepen. De stenen werden warmer onder hun voeten, alsof de grond een eigen hartslag had. Lucas voelde elke trilling, elke zucht van de aarde als een waarschuwing. De fakkels in de muren flakkerden en wierpen lange schaduwen die meebewogen alsof ze leefden.

Chase liep laag bij de grond, zijn oren plat, zijn neus voortdurend trillend. Spot zat op Josefien haar schouder, maar niet meer stil. Zijn kleine lijf draaide telkens naar links, dan naar rechts, alsof hij onzichtbare patronen probeerde te volgen. Josefien hield één hand bij hem, geruststellend maar ook omdat ze voelde dat hij haar iets probeerde duidelijk te maken.

“Hoe ver is het nog?” vroeg Lucas. Zijn stem galmde zacht, alsof de muren elk geluid vastpakten.

“Niet ver,” zei Nelis. “Maar vanaf dit punt wordt het gevaarlijker. De cultus is dichtbij. De Bewakers nog dichterbij. En dieper in de tempel hangt iets in de lucht dat ik nog nooit eerder heb gevoeld.”

Josefien keek hem aan. “Wat dan? Iets levends?”

Nelis dacht even na. “Niet levend zoals wij. Meer als een herinnering van de aarde zelf. Alsof iets zich probeert te bewegen dat duizenden jaren heeft stilgelegen.”

Voordat Lucas iets kon zeggen, trok Chase zijn lippen op. Een lage, dreigende grom rolde uit zijn borst. Spot sprong van Josefien's schouder op haar arm en piepte fel.

Daarna kwam het geluid.

Voetstappen.

Meerdere.

Hard. Ritmisch.

Niet lopend.

Rennend.

“Heel dichtbij,” fluisterde Josefien.

“Vooruit,” zei Nelis kort.

Ze zetten het op een lopen, dieper de gang in. Lucas keek niet meer om. Dat hoefde ook niet. De voetstappen kwamen snel dichterbij en werden steeds luider, alsof ze echo's door de muren trokken.

“Links,” zei Nelis abrupt.

Ze schoten door een zijgang die half verborgen lag achter brokken steen en wortels. Het pad was smaller, donkerder. Chase bleef stilstaan en rook intens aan de grond.

“Chase, kom,” fluisterde Lucas.

Maar Chase gromde zacht.

Een andere geur.

Een andere dreiging.

“Wat ruikt hij?” vroeg Josefien.

“Niet wie,” zei Nelis. “Wat.”

Spot begon te trillen. Zijn pootjes tikten tegen Josefien haar arm, bijna ritmisch, alsof hij aftelde tot iets gebeurde.

Toen gebeurde het.

Een enorme knal aan het einde van de gang.

Een stenen poort die naar beneden viel.

De lucht vulde zich met stof.

“Ze sluiten de doorgangen,” zei Nelis. “Ze willen ons naar één plek leiden.”

“Waarom?” vroeg Lucas.

“Omdat ze denken dat jij het ritueel kunt afmaken,” zei Nelis. “En ze willen je onder hun controle krijgen voordat je te ver bent.”

“Maar ik wil helemaal niets afmaken.”

Nelis keek hem aan. Zijn blik was scherp, maar warm.

“Dat maakt voor hen niet uit. Jouw aanwezigheid betekent voor hen gevaar. En daarmee ben je het doel.”

De volgende knal volgde.

En nog één.

En nog één.

Elders in de tempel vielen doorgangen dicht.

“Kom,” zei Nelis. “We gaan naar beneden.”

“Beneden waar?” vroeg Josefiën ademloos.

Nelis wees naar een gat in de vloer dat half was afgedekt door stenen platen.

“De Onderstad.”

Lucas’ ogen werden groot. “Er ligt een hele stad onder dit woud?”

“Geen stad zoals wij die kennen,” zei Nelis. “Meer een netwerk van kamers en gangen die ooit door een oude gemeenschap werd gebruikt. De Bewakers durven daar minder snel te komen. Te veel mechanieken die je kunnen verpletteren.”

Lucas slikte.

“Leuk vooruitzicht.”

“Beter dan hen tegemoetlopen,” zei Nelis.

Op dat moment kwam uit de gang achter hen een schaduw opdoemen. Een grote. Een gestalte in donkere gewaden met rode markeringen over zijn armen. Zijn gezicht verhuld. Zijn adem diep en ritmisch.

Een Bewaker.

“Ga,” zei Nelis. “Nu.”

Lucas sprong als eerste in het gat. De val was niet diep, maar de landing zwaar. Hij rolde door het stof en kwam tot stilstand tegen een oude zuil. Josefien volgde meteen, met Spot stevig tegen haar borst. Chase sprong erachteraan en gleed een paar meter door de losliggende aarde.

Nelis kwam als laatste.

Zodra zijn voeten de grond raakten, zakten er met een dreun stenen boven het gat. In een paar seconden was de doorgang afgesloten.

Het werd donkerder.

Koeler.

Stiller.

Tot de stille trilling begon.

Lucas voelde het onder zijn hand. In de stenen vloer. Als een hartslag die niet bij een mens kon horen. Dieper. Ouder. Langzamer, maar krachtiger.

“Dat,” zei Josefien met een fluistering. “Is dat het Hart?”

“Een echo ervan,” zei Nelis. “Niet het Hart zelf. Maar we komen dichterbij.”

Ze stonden in een enorme ruimte. De muren waren ooit glad geweest, maar nu bedekt met lagen stof, ingeklonken aarde en donkere wortels waarvan Lucas hoopte dat het wortels waren. Grote stenen blokken vormden zuilen. In de verte zagen ze verhogingen, trappen, bogen, resten van iets dat op altaren leek.

De Onderstad.

Lucas voelde zich klein.
Niet door de ruimte.
Maar door wat het betekende.

“Wat was dit vroeger?” fluisterde Josefien.

“Een plek waar mensen beschermden wat de aarde af en toe liet ontwaken,” zei Nelis. “Een gemeenschap zonder naam. Hun taak werd later overgenomen door de Bewakers.”

“En wat hebben zij precies beschermd?” vroeg Lucas.

Nelis zweeg.
Zijn blik bleef hangen op een enorme stenen ring aan de rechterkant.
Alsof hij daar meer zag dan zij konden zien.

“De toegang,” zei hij uiteindelijk. “Tot iets dat nooit meer open mag.”

Een geluid onderbrak hem.

Lucas draaide zich om.

Op de trap aan de andere kant van de ruimte stond een silhouet.
Niet de Bewakers.
Maar één enkele figuur.
Klein.
Gebogen.
Met een fakkel in zijn hand.

Het licht flikkerde langs zijn jas.
Langs zijn gezicht.
Langs de markeringen op zijn armen.

Niet rood.
Maar zwart.

Josefien kneep Lucas' hand.

“Hij hoort niet bij de Bewakers,” fluisterde ze.

“Nee,” zei Nelis. Zijn stem werd ijzig. “Hij hoort bij iets anders.”

Chase gromde laag.
Spot verstijfde.

De man op de trap hief langzaam zijn hoofd.
Zijn ogen glansden vreemd.
Niet menselijk.
Niet helemaal wakker.
Alsof iemand hem vanuit een andere plek aanstuurde.

Hij wees naar Lucas.

“De sleutel,” zei hij met een stem die klonk alsof hij uit een diepe grot kwam. “Geef de sleutel.”

Lucas klemde het kettinkje vast.
Zijn hart bonsde.
De aarde trilde opnieuw.
Dieper. Sterker.

Achter hem hoorde hij Nelis ademhalen.

“Niet geven,” zei hij zacht.

De man zette een stap naar voren.
De trilling werd zwaarder.
De lucht werd warmer.

“Ik weet dat jij het kunt openen,” zei de man. “Het Hart wacht op jou.”

Lucas voelde zijn borst branden.
Niet van hitte.
Maar van angst.
En iets anders.
Een gevoel dat hij nog niet kende.

Hij stapte achteruit.

“Waarom ik?” vroeg hij.

De man glimlachte.

“Omdat jij degene bent die door de tijd loopt.”

En toen brak de stilte open.

Van boven.

Van de zijkanten.

Vanuit de donkere hoeken van de Onderstad.

Meerdere stemmen.

Meerdere voetstappen.

De Bewakers waren hen gevolgd.

En ze waren niet langer alleen.

7. het Hart onder hun Voeten

De Onderstad voelde zwaarder naarmate ze dieper gingen. Niet alleen omdat de lucht warmer werd, maar omdat elke stap klonk alsof hij op iets ouds terecht kwam dat niet meer gestoord wilde worden. De trillingen in de vloer waren geen toeval meer. Ze kwamen en gingen in een ritme dat te regelmatig was om natuurlijk te zijn.

Chase liep dicht bij Lucas, bijna tegen zijn been aan. Zijn oren stonden naar voren, zijn staart laag. Spot zat weer op Josefiën haar schouder en drukte zijn lijf tegen haar hals, alsof hij zich vast wilde ankeren aan iets dat hij vertrouwde.

De man met de zwarte markeringen op zijn armen was verdwenen in de schaduwen, maar zijn stem klonk nog na in Lucas' hoofd. Jij bent degene die door de tijd loopt. Alsof dat een vloek was in plaats van een gave.

“Ze zijn om ons heen,” fluisterde Josefiën. Haar stem trilde. “Ik voel het. Niet als visioen. Meer als druk. Alsof er iets om deze hele plaats heen ligt.”

“Een cirkel,” zei Nelis. “Een gesloten ring van wil. De Bewakers en de cultus willen hetzelfde, maar om verschillende redenen. Zij willen niet dat het Hart wakker wordt. De cultus wil dat het Hart ontwaakt in hun richting.”

“En wij?” vroeg Lucas. “Wat willen wij?”

Nelis keek hem aan. Zijn blik was kort zacht, daarna weer vast. “Wij willen dat niemand beslist behalve de aarde zelf. Maar voorlopig betekent dat dat wij moeten voorkomen dat iemand hierboven de keuze voor haar maakt.”

Ze liepen langs een rij enorme pilaren die ooit beeldhouwd waren, maar nu deels waren afgebrokkeld. Op sommige plekken waren nog figuren te zien. Geen goden, geen dieren, maar vormen van golven en scheuren, alsof iemand had geprobeerd een aardbeving in steen te vangen.

“Wie heeft dit gemaakt?” vroeg Josefiën.

“Een gemeenschap die hier woonde voordat er landen waren zoals wij die kennen,” zei Nelis. “Zij waren wachters. Niet van macht, maar van balans. Later namen de Bewakers hun taak over, maar met meer angst dan wijsheid.”

Chase bleef plots staan. Zijn spieren spanden zich strak. Hij gromde kort, als een enkele lage noot.

Spot verstijfde. Hij draaide zijn hoofd naar rechts, helemaal in de richting waar geen licht kwam.

Lucas voelde het pas een paar tellen later. Een nieuwe trilling. Lager dan de vorige. Dieper. Alsof iemand een reuzenstein onder hen langzaam verplaatste.

“Voelen jullie dat?” vroeg hij.

Josefien knee haar ogen dicht. “Ja,” fluisterde ze. “Het komt van voren. Niet van de Bewakers. Iets anders.”

Nelis knikte. “We naderen de scheur.”

Ze liepen nog een bocht door en toen zag Lucas het voor het eerst.

De ruimte opende zich tot een enorme grot. De lucht was er dikker, warm, bijna benauwd. Aan de overkant van de grot liep een breuklijn door de vloer, zeker tientallen meters lang. Uit de spleet steeg rood licht op, zacht pulserend. Geen stabiele gloed, maar een ritme. Alsof er echt een hart onder lag dat heel traag sloeg.

De rots rondom de scheur was zwartgeblakerd, alsof hier ooit vuur langs de wanden omhoog had gelikt. De lucht rook naar metaal, rook en iets wat Lucas alleen maar kon omschrijven als diep, oud stof.

“Het Hart van de Aarde,” fluisterde Nelis.

Lucas slikte. “Het ziet er niet uit als een hart.”

“Gelukkig niet,” zei Nelis. “Maar het draagt zich wel als een hart. Het trekt en duwt. Het leeft op wanneer er te veel aan getrokken wordt. Het valt rustiger terug wanneer er even niets van het oppervlak wordt gevraagd. Maar elke keer dat iemand het wakker maakt, kost het de aarde iets om weer stil te worden.”

Josefien staarde naar de scheur. Ze voelde een druk op haar borst, alsof iets haar van binnenuit naar voren duwde.

“Ik moet dichterbij,” zei ze zacht.

Lucas draaide zich meteen naar haar om. “Nee. Dat hoeft niet.”

“Jawel,” zei ze. “Ik voel het. Dit is precies waarom ik hier ben. Waarom wij hier zijn. Mijn gave heeft hier een taak.”

Spot piepte zacht, maar klom toch iets hoger, bijna tegen haar nek aan. Chase liep mee, zijn ogen onafgebroken gericht op de gloeiende lijn in de vloer.

Ze liepen samen naar de rand van de scheur. Hoe dichterbij ze kwamen, hoe warmer de lucht werd. Lucas voelde het in zijn wangen, op zijn handen. Zijn ogen begonnen licht te prikken. Hij hoorde geen trommels meer, maar iets anders. Een diepe, trage dreun. Geen geluid dat je echt hoorde, maar meer dat je voelde in je ribben.

“Stop hier,” zei Nelis. “Ga niet dichterbij dan dit.”

Josefien bleef staan. Ze knielde langzaam neer, alsof ze bang was dat een te snelle beweging de scheur verder zou openen. Spot kroop in haar hals en legde zijn kopje stil tegen haar huid. Chase ging naast haar zitten, zijn lichaam gespannen, zijn ogen gericht op de diepte.

“Als het te veel wordt, stop je,” zei Lucas.

Ze glimlachte schuin naar hem. “Dat zeg jij altijd als je weet dat ik niet ga stoppen.”

Hij wilde iets terug zeggen, maar de woorden bleven steken in zijn keel.
Hij kon alleen toekijken.

Josefien strekte haar hand uit.
Haar vingers trilden licht.
Ze raakte de rand van de gloeiende rots heel voorzichtig aan.

In één klap was ze weg.

Niet met haar lichaam, maar met haar blik. Haar ogen draaiden iets weg, focusten op iets dat zij alleen kon zien. Haar adem stokte. Spot klemde zich vast. Chase gromde zacht, alsof hij haar terug wilde trekken zonder haar aan te raken.

“Josefien,” fluisterde Lucas. “Wat zie je?”

Ze reageerde niet. Nog niet.

Voor haar ogen ontvouwde zich een reeks beelden, geen losse flarden maar een soort echo van gebeurtenissen die als golven door de tijd rolden.

Ze zag een stam. Geen namen, geen herkenbare kleding, maar mensen die met hun handen in de aarde werkten alsof die aarde een familielid was. Ze stonden rond een kleinere scheur, dezelfde rode gloed, dezelfde warmte. Ze offerden geen dieren, geen mensen, maar tijd. Ze begroeven voorwerpen van hun eigen leven, dingen die hen dierbaar waren, langs de rand van de breuk. Niet uit angst, maar als een soort wederdienst.

Later zag ze de Bewakers. In het begin nog rustig, zoekend, bijna nederig. Ze leerden van de stam, namen taken over, zwoeren dat ze zouden beschermen wat hier lag.

Maar de tijd verschoof.
Generaties kwamen en gingen.
Angst nam langzaam de plaats van wijsheid in.

Ze zag hoe mensen gingen geloven dat het Hart een wapen kon zijn. Dat je rampen kon sturen. Aarde kon breken op de plekken waar jij dat wilde. Macht greep in waar balans had geheerst.

En telkens als iemand te hard aan dat idee trok, begon de scheur te lichten.
Begon de aarde te zuchten.
Begon de temperatuur te stijgen.

Tot iemand het weer dichtzong.
Of dichtbad.
Of dichtvoelde.

Josefien zag ook andere beelden.
Een man die rende met een kettinkje in zijn hand.
Een kloof in de jungle.
Een valpartij.
Een hand die het voorwerp verloor.
Stenen die dichtvielen.
Een stem die riep dat het Hart niet open mocht.

Ze zag kort een jongen. Niet duidelijk, maar een silhouet, een rand van een jas, het profiel van iemand die op de rand van iets groots stond. Ze wist dat dit Lucas was, maar niet in deze tijd.

De beelden wisselden steeds sneller.

De cultus.
De Bewakers.
En ergens daar tussenin iets dat nog geen vorm had.
Een keuze.
Een pad dat nog niet gezet was.

Ze voelde hoe haar eigen hart mee begon te slaan met het trage ritme uit de scheur.
Langzaam.
Diep.
Onregelmatig.

“Ik zie...” fluisterde ze. Haar stem was hees. “Ik zie dat het Hart niet kwaad is. Het is alleen... moe. Het wordt steeds moeier.”

Lucas boog naar haar toe. “Wat bedoel je?”

“Elke keer dat iemand het dwingt om wakker te worden, kost het kracht,” zei ze. Haar ogen stonden vol tranen, maar haar blik was ergens anders. “Het wil helemaal niet open. Het wil juist rusten. Maar mensen blijven eraan trekken. De cultus. De Bewakers. Iedereen die denkt dat hij het beter weet.”

De trilling onder hen nam toe.

Een vonk sprong kort boven de scheur, als een kleine bliksem zonder geluid.

“Stop,” zei Nelis zacht. “Het wordt te veel.”

Josefien kneep haar ogen dicht. Ze wilde loslaten, maar iets hield haar vast. Niet fysiek, maar van binnen. Een vraag. Een roepen.

“Waarom wij?” fluisterde ze. “Waarom moet Lucas hier zijn?”

Het antwoord kwam niet als woorden, maar als een gevoel dat zich in haar borst nestelde.

Omdat hij degene is die luistert.

Niet naar macht.

Niet naar angst.

Maar naar verhalen.

Ze hapte naar adem en trok haar hand terug. De verbinding brak. De wereld kantelde een fractie en viel toen weer op zijn plek.

“Josefien,” riep Lucas. Hij greep haar schouders vast. “Gaat het?”

Ze knipperde een paar keer. Het duurde even voor haar ogen weer echt op hem focusten. Dan knikte ze. “Ja. Denk ik.” Ze keek naar de scheur. “Het

is zo moe, Lucas. Het is alsof wij allemaal al eeuwenlang op dezelfde wond trappen.”

Nelis knielde naast haar.

“Heb je iets gezien dat ons helpt?”

Ze knikte langzaam. “Ja. Het wil niet dat iemand het opent of sluit vanuit macht. Het wil dat niemand meer eraan trekt. Dat het met rust gelaten wordt. Maar dat kan pas als zij stoppen.”

“Zij?” vroeg Lucas.

“De cultus,” zei ze. “En de Bewakers. Ze zijn allebei verkeerd. De een wil het ontwakken. De ander wil alles verstikken. Het Hart wil geen van beide. Het wil alleen dat wij ophouden te denken dat we het mogen gebruiken.”

De aarde trilde opnieuw.

Dit keer harder.

Verderop in de grot vielen kleine brokjes steen uit het plafond.

“Dat was geen visioen meer,” zei Lucas.

“Dat was het Hart dat echt reageerde,” zei Nelis. “En wij zijn niet de enigen die dat voelen. Reken erop dat de cultus en de Bewakers dit ook hebben gemerkt.”

Alsof hij gelijk wilde krijgen, klonk er aan de rand van de grot een geroffel van voeten. De echo van stemmen, laag en ritmisch. De eerste silhouetten verschenen in de doorgang, fakkels in de hand, schaduwen die lang over de stenen kroegen.

De cultus.

Vanaf de andere kant, via de hogere trappen, bewogen donkere figuren met rode markeringen zich langs de wanden. Zwijgend. Roblox gebleven. Doelen in hun ogen.

De Bewakers.

Ze stonden nu aan twee kanten.
De scheur in het midden.
Lucas, Josefien, Nelis, Chase en Spot op de rand.

Het Hart trilde opnieuw.
De gloed werd iets feller.
De warmte steeg.

“Het komt erop neer,” zei Nelis zacht, “dat iedereen hier denkt dat hij weet wat het beste is.”

Lucas keek naar het kettinkje in zijn hand.
Hij dacht aan alle reizen.
Alle keren dat hij niet had gekozen om iets te doen, maar het gewoon deed omdat het goed voelde.

“Misschien,” zei hij, “is het deze keer aan ons om juist niets te willen.”

Josefien keek hem aan.
De tranen stonden nog in haar ogen, maar daarachter lag iets anders.
Vastberadenheid.

“Of om in ieder geval niet te kiezen voor hen,” zei ze.

De cultus zette een stap naar voren.
De Bewakers ook.

En het Hart, diep onder hen, sloeg nog één keer iets harder.

Alsof het waarschuwde dat de volgende stap van de mensen alles zou bepalen.

8. Daar waar de Aarde Ademt

Het licht uit de scheur werd feller. Niet gelijkmatig, maar in pulsen, alsof het Hart echt ongeduldig werd. De hitte steeg zo snel dat Lucas dacht dat iemand een oven onder zijn voeten had gezet. De grot rook naar metaal en oud vuur.

De cultusleden stormden de ruimte in. Acht mannen en vrouwen, allemaal met zwarte markeringen over hun armen. In hun handen fakkels. Hun ogen glinsterden alsof ze al in een trance zaten.

Aan de andere kant verschenen de Bewakers. Stil. Gesloten. Zonder woorden. Hun rode markeringen leken te gloeien in het schijnsel van de scheur.

Lucas voelde de spanning tussen de twee groepen als een touw dat elk moment kon knappen.

“Ze gaan vechten,” fluisterde Josefen.

Nelis schudde zijn hoofd. “Nee. Ze gaan kiezen wie er als eerste bij het Hart is.”

Chase gromde diep. Spot trilde tegen Josefen haar hals.

Het was onmogelijk te zeggen wie als eerste bewoog. De cultus zette een stap vooruit. De Bewakers spiegelde die. Beide groepen bewogen alsof één geest hen aanstuurde. De cultus wilde openen. De Bewakers wilden vernietigen. Beide keuzes waren verkeerd.

Het Hart gaf een trilling als een waarschuwing.

“Dit is fout,” zei Josefen. “Het voelt verkeerd. Het wil dit niet.”

Lucas voelde het ook. Zijn borst werd zwaar, alsof iets hem probeerde terug te trekken. Alsof de aarde zelf hen van deze beslissing probeerde weg te duwen.

Nelis stapte naar voren.

Het was geen grote stap, maar in deze ruimte voelde het alsof heel de wereld hem zag.

“Luister,” zei hij. Zijn stem galmde tussen de stenen. “Jullie denken dat je moet handelen. Maar de aarde vraagt niet om handelen. Ze vraagt om rust.”

De cultus lachte hem uit.

De Bewakers negeerden hem volledig.

“Je verspilt je woorden,” zei een cultist. “Het Hart is geboren om te branden. En hij is de sleutel.” Zijn vinger wees naar Lucas.

Lucas voelde een kou door zijn borst trekken.

De Bewakers bewogen nu ook. Eén van hen, breder dan de rest, wees met twee vingers strak naar Lucas. Zijn ogen waren leeg, maar zijn bedoeling was scherp.

“Ze willen jou,” fluisterde Josefien. “Beide groepen.”

“Maar ik wil dit helemaal niet,” zei Lucas.

“Voor hen maakt dat niet uit,” zei Nelis.

De cultus splitste zich op in twee groepen. De Bewakers deden precies hetzelfde. Ze kwamen van twee kanten naar Lucas toe. Niet rennend. Niet schreeuwend. Maar als golven die door de ruimte rolden.

Lucas deed instinctief een stap achteruit.

Hij stond aan de rand van de scheur.

De hitte sloeg tegen zijn benen op.

“Niet bewegen,” zei Josefien. “Als je valt...”

Ze maakte haar zin niet af.

Spot begon ineens te krijsen. Niet normaal piepen. Krijsen. Hard. Fel.
Alsof hij verging van angst.

Chase blafte tegelijk, luid en explosief.

Nelis keek naar de vloer.

“Het Hart reageert,” zei hij. “Ze zijn te dichtbij. Te agressief. Het raakt overspoeld.”

Een nieuwe puls schoot door de scheur.

Helderrood.

Hete lucht vulde de grot.

Een lage dreun klonk alsof een gigantische ademtocht vrijkwam.

De cultus stopte even met bewegen. De Bewakers ook. Ze keken naar de scheur alsof die elk moment kon opensplijten en hen opslokken.

“Lucas,” fluisterde Josefen. “Wat doen we?”

Voor hij iets kon zeggen, stapte een van de cultisten naar voren. Hij hief zijn armen alsof hij een offer bracht aan de aarde. Zijn stem galmde.

“Laat het ontwaken.”

Een Bewaker reageerde direct. Hij sprong voorwaarts. Zijn lichaam bewoog als een schaduw. Zijn handen vormden een blokkering.

In één moment botsten ze op elkaar.

Cultus en Bewaker.

Twee krachten.

Twee filosofieën.

Allebei fout.

Het Hart explodeerde in een puls die iedereen op de grond smeed.

Lucas voelde zijn lichaam achteruit geslingerd worden.

Zijn hoofd bonsde.

Zijn oor suizde.

Zijn vingers gleden een fractie naar de rand van de scheur.

“Lucas,” gilde Josefen.

Chase sprong.

Met al zijn kracht.

Zijn tanden grepen Lucas zijn mouw net op tijd en trokken hem terug.

Lucas viel tegen de stenen vloer, hijgend.

Een tweede puls volgde.

Dieper.

Harder.

Rood licht vulde de ruimte tot in de hoogste hoeken.

De cultisten schreeuwden. De Bewakers krulden zich op alsof ze hun eigen ritme hadden verloren.

“Dit is geen ritueel meer,” zei Josefen. “Dit is woede.”

Nelis stond moeizaam op. Hij keek naar Lucas.

Zijn ogen waren waterig.

Niet van angst.

Maar van besef.

“Lucas,” zei hij. “Geef mij het kettinkje.”

Lucas verstijfde. “Wat? Nee. Waarom?”

“Je moet mij vertrouwen,” zei Nelis. “Ik weet wat dit is. Ik weet wat er moet gebeuren. Ik moet het dragen. Niet jij.”

Josefen pakte Lucas’ hand stevig vast. “Opa... wat gaat u doen?”

Iets brak in zijn gezicht. Een stukje waarheid kwam naar boven dat hij tot nu toe verborgen had gehouden.

“Ik heb dit al eens meegemaakt,” zei hij. “Vóór 1948. Ik wist dat het op een dag terug zou komen. En ik wist dat ik degene zou moeten zijn die het stopt.”

“Maar u kunt worden opgeslokt,” zei Lucas. “Of erger.”

“Misschien,” zei Nelis. “Maar als jij het draagt, Lucas, dan denkt dit Hart dat jij degene bent die het wil openen. En dan stopt het nooit.”

Hij strekte zijn hand uit.

Spot piepte zacht.

Chase gromde laag, alsof hij het idee haatte.

Josefien begon te trillen.

“Je hebt me ooit verteld dat sommige dingen pas betekenis kregen op het juiste moment,” zei Lucas.

Nelis knikte. “En dat moment is nu.”

De grond beefde opnieuw.

Een scheur in de scheur zelf.

Een teken dat het Hart op het punt stond om echt te ontwaken.

De cultus herpakte zich en wilde weer naar voren stormen.

Nelis schreeuwde: “Lucas. Nu.”

Lucas pakte het kettinkje.

Zijn vingers trilden.

Hij voelde warmte.

Alsof het ding leefde.

Toen legde hij het in zijn opa's hand.

Nelis sloot zijn vingers eromheen.

Een rode gloed trok langs zijn arm, maar hij trok niet terug.

Hij ademde diep in.
Dan keek hij naar Lucas, Josefen, Chase en Spot.

“Ik ben trots op jullie,” zei hij. “Meer dan jullie ooit zullen begrijpen.”

De grond begon in te storten.

Nelis liep naar de rand van de scheur.
De cultus schreeuwde.
De Bewakers bewogen.
Alles gebeurde tegelijk.

Maar Josefen rende naar hem toe.

“Opa. Nee. Niet zonder ons.”

Nelis draaide zich om.
Zijn gezicht was warm.
Verdrietig.
Sterk.

“Josefen,” zei hij. “Je hebt me eindelijk gevonden. Maar nu moet je me laten gaan.”

Ze greep zijn hand.
Hij liet haar vinger voor vinger los.
Niet omdat hij wilde.
Maar omdat hij moest.

Toen sprong hij.

Recht in het licht van het Hart.
Met het kettinkje in zijn hand.

Het ritme verstilde.

Even. Heel even.
Alsof de aarde zelf inhield.

9. Waar de Aarde Beslist

Nelis viel niet.

Hij gleed omlaag, alsof de gloed zelf hem naar binnen trok.

Het rode licht omhulde zijn lichaam zonder hem te verbranden.

De scheur pulseerde.

Eén keer.

Tweemaal.

Langzaam.

Alsof zij haar adem inhield.

“OPAAAAAAA!”

Josefien's schreeuw sneed door de grot alsof ze een mes door de lucht trok.

Ze wilde hem achterna springen, maar Lucas sprong voor haar en sloeg zijn armen om haar heen.

“Niet,” fluisterde hij. Zijn stem brak. “Laat hem. Dit is wat hij wilde.”

Ze hilde niet luid.

Haar hele lichaam schokte gewoon, als een kind dat niet kon kiezen tussen ademen of schreeuwen.

Onder hen verdween Nelsons silhouet langzaam in de rode diepte.

De scheur sloot zich niet.

Maar ze bleef ook niet verder open gaan.

Ze ademde.

Warm.

Oud.

Bewust.

Spot begon weer te krijzen.

Dit keer harder dan ooit.

Zijn kleine lichaam kromp ineen, zijn snorharen sprongen alle kanten op.

Chase stond met poten wijd en gromde tegen de scheur alsof hij het wilde bevelen om te stoppen.

Toen kwam het geluid.

Een diepe, allesverslindende bastoon.
Alsof een berg zelf brulde.

De muren trilden.
Stenen blokken vielen uit het plafond.
De Bewakers, die net nog onoverwinnelijk leken, werden naar achter
geslingerd, sommigen vielen en rolden als zakken zand over de vloer.

De cultisten riepen in paniek.
Hun fakkels vielen en doofden onmiddellijk.
Ze kropen achter elkaar weg, sommigen op handen en knieën, alsof ze
wilden schuilen voor een oordeel dat niemand mocht trotseren.

Het Hart nam het over.
Niet de cultus.
Niet de Bewakers.
Niet de mensen.

De aarde zelf had besloten.

Een nieuwe puls schoot door de scheur.
Het licht werd witrood.
Heter.
Zwaarder.
Lucas voelde hoe zijn ribbenkast trilde, alsof zijn eigen hart mee moest
resoneren.

“Lucas,” fluisterde Josefen. “Het Hart... het wil iets.”

“Het wil dat we weggaan,” zei Lucas. “Nu.”

Chase blafte.
Spot piepte en tikte tegen Josefen haar haar, steeds naar dezelfde richting,
alsof hij de weg kende.

“We kunnen hem niet achterlaten,” fluisterde Josefen. Haar woorden waren bijna onhoorbaar.

Lucas slikte.

Hij wilde iets zeggen, maar wat er uit kwam was alleen de waarheid.

“Hij wilde niet dat jij hem volgt. Hij wilde dat jij leeft.”

Ze knikte, maar haar lippen trilden alsof ze iets binnen probeerde te houden dat eruit wilde barsten.

De scheur gaf een nieuwe stoot warmte af die hen bijna op de knieën dwong.

“Rennen,” zei Lucas. “Nu.”

Nog voor iemand kon bewegen, klonk een dreigende krak.

Een gigantisch stuk van het plafond begon los te komen.

Chase rook het een fractie van een seconde eerder en duwde Lucas opzij. Het blok sloeg neer waar hij had gestaan.

“Chase,” hijgde Lucas. “Jij bent een held.”

Josefen trok hem overeind.

Hun handen grepen elkaar alsof hun leven ervan afhing.

De grot begon in te storten.

Cultisten gilden.

Bewakers brulden.

Niemand vocht meer.

Alles en iedereen rende.

“Deze kant,” riep Nelis’ stem ineens.

Het kwam niet uit de diepte.

Niet uit de scheur.

Maar van links.
Zwak, maar hoorbaar.

“Lucas... Josefien... ga naar boven. De tunnel... de wortelgang... volg het ritme...”

En toen verdween de stem.
Alsof de aarde hem had opgeslokt.

Lucas en Josefien wisselden geen woorden meer.
Ze renden.

Chase ging voorop.
Spot op Josefien's schouder tikte steeds met zijn poot in hun nek om de juiste richting te wijzen.

De grond onder hen schudde.
Scheuren verschenen in de stenen vloer.
Zand spoot eruit als fonteinen.

“Hou mijn hand vast,” riep Lucas.

Ze deden het.
Zonder twijfel.
Alsof ze één wezen waren.

Achter hen stortte de grot in.
Een enorme zuil brak af en viel om, miste hen op een haar na.

Chase dook onder een half ingestorte boog door.
Lucas en Josefien volgden hem en voelden de stenen op hun rug neerkletteren.

De wortelgang kwam in zicht.
Dezelfde plek waar ze eerder bijna waren omgekomen.

Spot kromp ineen maar wees toch voorwaarts.

De trilling werd sterker.
Het licht van het Hart weerkaatste zelfs door de muren heen.

“Bijna,” hijgde Lucas. “Bijna.”

Ze bereikten de helling naar boven.
Het was steil.
Veel steiler dan eerder.

Chase rende voor en blafte naar boven, moedigde hen aan.

Lucas hielp Josefien omhoog door haar rug te ondersteunen.
Josefien trok Lucas toen zijn voet weggleed.
Ze schoven half kruipend, half klimmend omhoog.

Toen ze de bovenrand bereikten, hoorden ze achter zich de laatste instorting.

Een donderende, alles verzengende dreun.
Het licht doofde.
De hitte trok terug.

Het Hart had besloten.
En het had zichzelf weer gesloten.

Ze rolden de bovenste gang in, hijgend, bloedend, onder het stof.
Chase dook tussen hen in en likte hun handen.
Spot kroop onder Josefien haar haar en bleef daar stil, uitgeput.

Onder hen klonk geen enkel geluid meer.

Geen cultus.
Geen Bewakers.
Geen ademhaling van het Hart.

Alles was stil.

Lucas keek naar Josefen.
Zij keek terug.
Door tranen heen, door stof heen, door alles heen.

“Hij heeft ons gered,” fluisterde ze.

Lucas knikte.
“Hij heeft de wereld gered.”

Ze zaten nog op hun knieën toen Lucas het voelde.

Niet in zijn zak.
Niet in zijn hand.
Maar diep in zijn borst.

Tik.

De tijd leek even stil te staan.

Tak.

Josefen keek hem aan.
“Lucas...”

Tik... tak... tik... tak...

De lucht werd dikker.
Nat.
Zwaarder.

Een grijze wolk kroop uit de vloer als adem die omhoog kwam.

Chase gromde, herkende het onmiddellijk.
Spot drukte zich tegen Josefen's nek.

Lucas voelde de warmte in zijn borst toen het horloge – het horloge dat ergens diep in hem verbonden was – begon te tikken.

Niet voorzichtig.
Niet langzaam.

Maar in versnelling.

Tik tak tik tak tik tak

Josefien greep zijn hand.
“Lucas... we gaan terug.”

De grijze wolk omhulde hen.
Alles werd licht.
Of donker.
Of beide tegelijk.

De laatste gedachte die Lucas voelde voordat de flits hen meenam, was
geen angst.

Het was de stem van Nelis.
Heel zacht.

“Goed gedaan, jongen.”

Toen kwam het licht.
En daarna niets meer.

10. de Laatste Trilling

De wereld kwam niet in één keer terug.

Lucas voelde eerst zijn eigen adem die te snel ging, alsof hij net van grote hoogte in diep water was gevallen. Josefien kneep nog steeds in zijn hand, zo hard dat hij zijn vingers nauwelijks kon bewegen. Chase stond tegen hem aan geleund, zijn vacht warm, zijn adem kort en gespannen. Spot zat verstopt tegen Lucas' hals en trilde alsof de vloer nog steeds bewoog.

Toen viel het licht terug in zijn ogen.

Daglicht.

Verstrooid, zacht en grijzig door de hoge ramen van de museumzaal. De regen maakte strepen op het glas. Niet hard. Regelmatig. Precies dezelfde regen als een paar seconden geleden.

Ze zaten weer in de kleine tentoonstelling.
De vitrines stonden in dezelfde rij.
Het bordje met "Vondst 1958" hing scheef zoals daarvoor.
De fluwelen doek lag half over de grond, precies zoals het gevallen was toen Lucas het kettinkje had aangeraakt.

Niets was verschoven.

Behalve zij.

Lucas richtte zijn blik op de wandklok boven de deur.
De minuutwijzer stond precies zoals hij hem zich herinnerde.
De secondewijzer bewoog kalm, alsof hij niet wist dat er net iets was gebeurd dat te groot was om uit te leggen.

Josefien volgde zijn blik.
Ze slikte.

"Lucas... we zijn helemaal niet weg geweest," fluisterde ze. "Misschien een paar hartslagen. Meer niet."

Lucas voelde langs zijn rug nog steeds de warmte van India, van het Hart,
van zijn opa.
Hij keek naar zijn hand.

Geen brandplek.
Geen lichtspoor.

Alleen warmte.
Een warmte die geen plek had in een museum in de regen.

Josefien veegde een lok haar uit haar gezicht.
“Hé... het horloge,” zei ze zacht. “Heb je het nog?”

Lucas tastte langzaam in zijn jaszak.
Zijn vingers vonden metaal.

Hij haalde het eruit.

Het beschadigde gouden zakhorloge lag in zijn palm.
Koud en stil, maar volledig intact.
Geen barsten.
Geen rook.
Geen gloed.

Toch voelde Lucas het anders.
Alsof het horloge wist dat het iets had gezien wat geen enkel uurwerk ooit
zou moeten zien.

“Het is er nog,” zei Lucas.

Josefien zakte langzaam door haar knieën, niet omdat ze viel, maar omdat
de spanning eindelijk losliet. Chase ging meteen naast haar zitten, zijn kop
stevig onder haar arm geschoven alsof hij haar overeind hield. Spot kroop
naar haar schouder en bleef daar, zijn kleine pootjes in haar trui gehaakt.

Ze hilde niet luid.
Geen tranen die door de zaal echoden.
Maar een stil soort verdriet dat dieper leek dan woorden.

Lucas ging naast haar zitten.

Ze zaten samen tegen de zijkant van een vitrine, tussen oude vondsten die niets wisten van wat er net gebeurd was.

“Heeft hij ons gered?” vroeg Josefen zacht, bijna tegen de grond.

Lucas knikte.

“Ja. Dat heeft hij.”

Josefen legde haar hand op haar hart.

“Ik voelde hem nog. Net voordat we terug waren. Niet als stem. Meer als... warmte. Alsof hij zei dat het goed was. Dat we moesten gaan.”

Lucas voelde opnieuw die scherpe steek achter zijn ogen.

Niet alleen verdriet.

Iets anders.

Iets dat leek op trots.

Op verbondenheid.

“We hebben iets meegemaakt,” zei hij. “Iets wat bijna niemand ooit zal begrijpen.”

Josefen keek op, haar ogen rood maar helder.

“Maar ik snap het wel.”

Lucas knikte.

Hij wist dat zij dat kon.

Zij voelde wat anderen niet voelden.

De regen tikte in dezelfde cadans tegen het raam.

Kalm.

Onschuldiger dan alles wat zij net hadden gezien.

Chase ging tussen hen in liggen, zijn voorpoten stevig tegen hun benen.

Spot zuchtte een klein trillend zuchtje en nestelde zich tegen Josefen haar nek, alsof hij eindelijk durfde te ontspannen.

Lucas keek naar de vitrine waarin het kettinkje lag.
Zwart.
Dof.
Stil.
Maar niet leeg.

“Hij is niet weg,” zei Lucas zacht.

Josefien knikte meteen.
“Dat voelde ik ook.”

Ze keek naar buiten, naar het grijze daglicht boven Delft, de
regendruppels die als kleine sporen langs het glas gleden.

“Hij is ergens,” zei ze. “Misschien niet op een plek waar wij kunnen
komen. Maar hij is er.”

Lucas keek om zich heen.
De zaal.
De regen.
De geur van oude boeken en tijd.

Alles was hetzelfde.
Maar niets voelde nog hetzelfde.

Hij haalde diep adem.

“We gaan hem niet vergeten,” zei hij.
“En hij vergeet ons ook niet.”

Josefien pakte zijn hand.
Sterk dit keer. Niet meer trillend.

“Kom,” zei ze zacht. “Laten we naar huis gaan.”

Lucas knikte.
Hij stond op, trok Josefien voorzichtig mee omhoog, floot zacht naar

Chase die meteen aanschouf, en wachtte tot Spot weer veilig op Josefen haar schouder zat.

Ze liepen samen naar de uitgang.

Buiten rook de regen fris en nieuw.

De stad was dezelfde.

Maar zij niet.

En Lucas wist het zeker:

Waar hun pad ook heen zou gaan,

ergens diep onder alles

liep er iemand met hen mee.

Niet zichtbaar.

Niet aanraakbaar.

Maar aanwezig.

-Einde-

Nawoord

Sommige verhalen laten je achter met meer vragen dan antwoorden. Niet omdat er iets ontbreekt, maar omdat bepaalde ontdekkingen niet in één avontuur passen.

Lucas, Josefiën, Chase en Spot hebben iets gezien dat ouder is dan tijd en dat alleen zichtbaar wordt voor wie precies op het juiste moment luistert. Ze ontmoetten iemand die ze dachten kwijt te zijn en ontdekten dat niet elke reis draait om wat je vindt, maar om wie je onderweg durft te ontmoeten.

De aarde bewaart haar eigen herinneringen; sommige liggen onder straten, andere in vergeten voorwerpen. Bedankt dat je dit pad met hen hebt bewandeld en hun moed, angst en groei hebt gedeeld.

En wie weet... als je ooit door een oud gebouw loopt of langs een vitrine met een vondst die te lang stil heeft gelegen, voel je misschien ook een kleine trilling. Sommige verhalen wachten gewoon tot iemand ze weer aanraakt.

Dank je wel voor het lezen.

A stylized, handwritten signature in blue ink, appearing to read 'Martin Kruiniger', enclosed within a large, loopy oval shape.

Martin Kruiniger

de Schaduw van Nelis in India

In een klein museum in Delft wordt een mysterieuze vondst uit 1958 tentoongesteld: een zwartgeblakerd kettinkje met symbolen die niemand kan ontcijferen. Wanneer Lucas het voorwerp aanraakt, wordt alles om hem heen weggerukt. Samen met Josefiën, Chase en Spot belandt hij midden in een verborgen strijd die diep onder de aarde is begonnen.

Daar, in een wereld die niemand hoort en niemand gelooft, ontmoeten ze iemand die onmogelijk nog had kunnen leven: de vroegere versie van opa Nelis. Ambitieuze, gedreven en gevaarlijk dicht bij een geheim dat nooit ontdekt mocht worden.

Wat begint als een onschuldige museumdag verandert in een race door grotten, vergeten rituelen en een kracht die op het punt staat te ontwaken. Lucas en Josefiën moeten vechten tegen tijd, tegen angst en tegen een waarheid die hen allebei raakt op manieren die ze niet hadden verwacht.

Hoe ver ga je om iemand te redden die allang verloren had moeten zijn?

En wat als de geschiedenis zélf terugduwt?

